

Eilhard Lubin

**Programma In Exsequiis Honoratissimae Matronae, Elisabethae Engelbrechts,
Reverend & Clarißimi Viri, Dn. M. Oswaldi Sledani ...**

Rostochii: Pedanus, 1615

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn770465242>

Druck Freier Zugang

Lubinus, E.,
in
E. Engelbrecht,
uxor. O. Sledani.

Rost. 1615.

34.

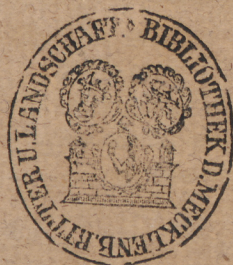
Programma
IN EXSEQUIIS HONORA-
TISSIMÆ MATRONÆ,
ELISABETHÆ
ENGELBRECHTS,

Reverend & Clarissimi Viri,
Dn. M. OSVVALDI SLEDANI,
Superintendentis quondam Ecclesiarum urbis Ro-
stochiensis relictæ viduæ, piæ in Christo
defunctæ,

Publicè propositum.

RECTORE

EILHARDO LUBINO.

ROSTOCHII

Excudebat JOACHIMUS PEDANUS, Anno 1613.

1613.

RECTOR
Universitatis Rostochiensis
EILHARDUS
LUBINUS

S. Theologiæ Doctor & Professor.

Officium hominis Christiani
præcipuum consistit in piâ consideratione tam hujus fluxa & fugacis vite calamitatis, tum illius alterius æternæ & futuræ immortalis beatitudinis ac felicitatis. Quæ duo si, uti par est, Christiani jugi ac perenni meditatione semper ob oculos poneremus, minus hujus misera ac brevis vita quisquilijs adhereremus, magis alterius futura vite æternæ bonæ, & immortalia gaudia anhelaremus. Hujus autem piæ & Christianæ considerationis occasionem nobis objicit universa vita nostra, & omnes, etiam minimæ, ejus partes; atq; adeo omnis dies, & omnis hora, & singula vite humanæ puncta & momenta. Fatebatur hoc Patriarcha Jacob, qui à Pharaone interrogatus, quot anni vite ejus essent, respondit: Dies peregrinationis meæ centum & triginta annorum sunt, pauci & mali. Jam de vite nostræ mortalis fragilitate ac fugacitate satius fortè fuerit hoc loco nihil, quàm parum dicere, quippe cum illa in sacrâ Scripturâ & profanis Philosophorum libris utramq; ubiq; faciat paginam, sic ut nullæ passim exstet querela crebrior, & frequen-

quentior. Dicebat Patriarcha ille, cuius jam meminimus, dies suos non pervenisse ad dies patrum suorum, quibus illi peregrinati sint. Ostendens jam suam aetate vita mortalium terminum longe breviorum constitutum esse, quam prae aetate parentum. Inter quos licet non defuerint, qui vita sua peregrinationem ad nongentos & sexaginta novem annos extenderint: interim tamen longissimus ille vita tractus si cum aeternitate contendatur, nullam penitus rationem habet, ubi mille anni sunt tanquam hesterni, & una dies, & tota etiam longissima hominis vita instar spithame. In hac autem fugaci brevitate mortalis vita depingenda saniores Ethnici & Philosophi inter se contendisse videntur, & certasse, sic ut verba pariter & res illis defuerint, quibus inanem & evanidam vita mortalis fugacitatem satis exprimerent, & depingerent. Alius hominem cum bulla comparat, qua decedente pluvia in aquis visitur, & de qua merito ambigere possis, citius nascatur, an vero evanescat. Alius homines vocat $\epsilon\phi\eta\epsilon\rho\epsilon\varsigma$, quasi unius diei dicas, in quo ab alio reprehensus fuit, quod non $\eta\mu\epsilon\rho\alpha\nu\ \mu\epsilon\lambda\alpha\nu$, unum diem sed $\epsilon\pi\iota\ \eta\upsilon\ \gamma\epsilon\gamma\omicron\nu\epsilon$ id est, Temporis momentum & punctum dicere debuerit. Alius vitam hominis contendit cum rosis, quae repente nascuntur, senescunt, & intereunt. Alius cum arborum folijs, quorum unum post aliud marcescit & decidit. Alius vitam hominis appellavit umbram & flatum; alius vocat fumi umbram; alius denique appellat umbra somnium, quo ipso nihil vanius dici, nihil inanius cogitari potest. Hac autem mortalis vita inanissima fugacitas memorabile & mirabile est, quot & quantis periculis singulis momentis exposita sit. Notum est quanto discrimine singuli in lucem prodeamus, quantis periculis infantia sit obnoxia, qualibus & quantis mox adolescentia, & post hanc juvenilis, inde virilis, & denique senilis aetas. Vigorem corporis tradunt paulatim deficere circa vitam annu tricesimum quintum. Animi vero robur & vigorem decrescere anno quinquagesimo. Ab hominis vita
si in

Infantiam & senectutem detrahas, quantulum vitæ relinqua-
tur facile expendimus. Huic vitæ reliquæ (si modo vitæ appel-
landa est, qua singulis momentis morimur, & cui mortis nati-
vitas principium statuit, mors autem, quæ appellatur, finem
imponit) Si tempus somno & quieti indulgendum, quo nihil aut
parum a mortuis differimus, detrahamus, quantulum vitæ tan-
dem remanet? Cum enim tempus vitæ per exiguum datum sit
hominibus, inde tamen somnus veluti crudelis aliquis Publicanus
dimidium aufert, & ad se trahit. Unde æstimatione noctur-
næ quietis dimidio vitæ spacio singuli tantum vivimus: altera
dimidia pars vel somno impendenda, quæ mortis similis, aut nisi
somnia detur, & quies non contingat, pœna & morbo, quæ etiam
morte gravior. Hec jam vitæ spiritibama quæ relinquitur quot
periculis objicitur, & quot morbis infestatur? Certe nihil in re-
rum universitate tam exile tam vile tam nihili invenitur, quod
ad occasionem mortis hominis non plenissimè sufficere videatur.
Non jam memorabo casus, lapsus, ruinas, terra motus, fulmina,
bellum, naufragia, venena, diluvia, pericula ab aquâ & igni, à
calore & frigore, à fame & siti, vel potius à satietate, quæ lon-
gè plurimos mortales occidit & enecat: non desuit, quem acini
vix granum cum vino potum præsocaverit: quem pilus cum
lacte deglutitus strangulaverit, quem sciria frigore indurata
de tecto decidens oppressum interemerit. De morbis jam nihil
memoro, qui longè plures humanum corpus infestant, quam ejus
partes numerant, quæ numerantur longè plurima. Recitant
Medici nominatim centum morborum species, & amplius, qui-
bus unum humani corporis membrum, oculus affligitur. Jam, si
de hujus brevis ac fugacis vitæ miseris, arumnis & calamitatibus,
saltem breviter quedam libare animus mihi foret, longè major
copia mihi offerretur, quam integrum volumen, ne dum hujus
chartæ angustia possit capere. Illa miseria talis ac tanta est, ut
etiam sanctiores Ethnici statuerint brevitate vitæ nihil melius

Et salutaris hominibus contingere, ut quidam illorum
merito dixerit:

Ὅν οἱ θεοὶ φιλεῖσιν ἀποθνήσκει νέος,

Quemcumque diligunt Dñi, occidit puer.

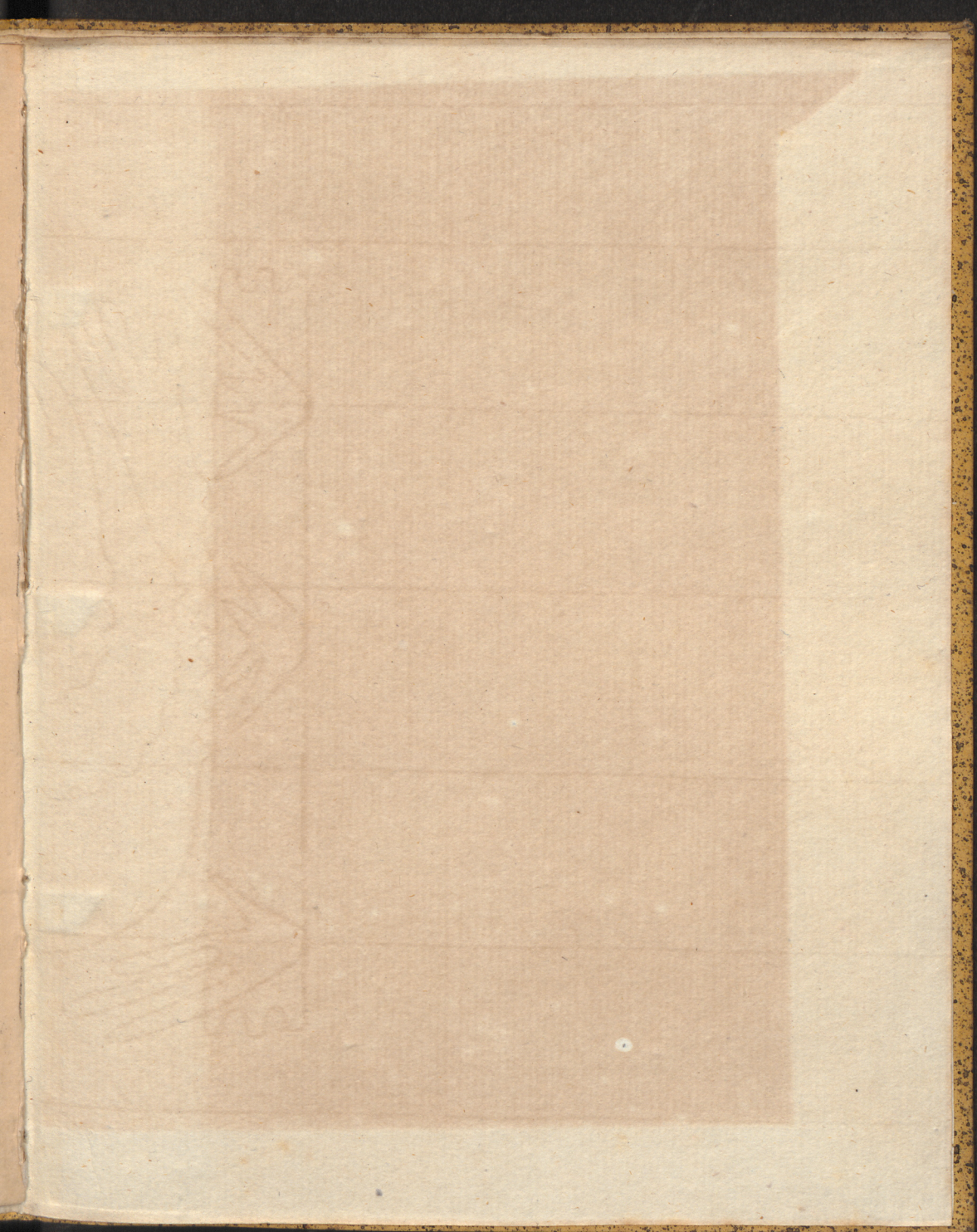
Et observatum est, inter omnia animalia solum hominem do-
loris impatientiâ sibi violentas manus inferre. Certè ipsa vita
Et experientia cotidiana testatur, nihil in vita hominis sapius
occurrere toties invocata morte, ut nullum votum usitatus ac
frequentius sit. Illa autem mors sive serius sive citius, nihil in-
terest, omnium ac singulorum fores semel pulsat. Unde Poëta fa-
bulati sunt, omnium ac singulorum hominum vitas à Parcarum
filis suspendi, quibus insectis singuli decident; Et omnibus
eandem mortis necessitatem incumbere, omnium eandem sortem
esse, ut simul Atropos illa inexorabilis filum illud secuerat, statim
decidat ille quicumque pendebat. Hoc uno tantum Et solo discri-
mine, quod alij à candidis, alij à nigris filis suspendantur: Et
rursus, alij sublimius, alij humiliter suspenso fuerint, unde majori
tumultu Et graviore impetu ille decadat, Et terram quasi feriat,
qui altius deciderit. Ceterum post centum aut etiam paucio-
res annos inter exuvias Et reliquias terra obrutas nullum esse
discrimen, quando sit πάντες μία κόμη, omnium unus cinis.
Horum omnium consideratio, quæ Ethnicos qui sine DEO sine
Christo fuerunt, Et spem alterius futurae vitæ, Et beata immor-
talitatis non habuerunt, miris ac miseris modis perturbavit, Nos
Christianos, quos Spiritus sanctus per verbum veritatis docuit
Et illustravit, consolari Et confirmare debet, ut inde discamus
future vitæ immortalitatem Et aternitatem hujus vitæ brevitati
Et fugacitati opponere, Et hujus fugacis vitæ miseras Et ca-
lamitates fiduciâ aternæ beatitudinis Et nunquam moritura fe-
licitatis constantius Et animosius perferamus, solidissima spe ac
fiducia subnixi hujus brevis vitæ calamitates aterna vi-
situdo aternæ vitæ Et beatitudinis permutanda Et compensanda esse,
que

qua filius DEi suâ passione & morte omnibus promeruit, confer-
autem illis, qui verâ fiduciâ eum amplectuntur, & vitâ factisq;
demonstrant se DEi esse filios, & sic bonum certamen certan-
tes, ita humana vita cursum peragunt, ut hanc fidem & ex hac
fide bonam conscientiam usq; ad extremum vita halitum constan-
tissimè retineant, & in fide Christi, in quâ vixerunt, moriantur.

Hac felicitatis & beatitudinis laude merito pradi-
canda est honestissima & optima matrona ELISABETHA EN-
GELBRECHTS, qua & ipsa hujus fugacis vita miseris &
calamitatibus functa & jam feliciter defuncta in patriam mi-
gravit, ubi meliores progenitores & parentes, & concivis regni
illius adscripta est, cujus Rex est Trinitas, cujus Lex est Charitas,
& cujus modus est aternitas. Quamam hæc matrona fuerit pauci
in hac urbe rogabunt, nisi forte qui novi admodum hospites ad
nos venerunt. Nata fuit ex laudabili & antiqua Engelbrech-
tiorum in hac urbe familiâ & stirpe, patre JOHANNES EN-
GELBRECHT civis quondam hujus urbis precipuo, Anno
præteriti sæculi 55. die Divo Nicolao sacro. Vixit in matri-
monio conjux Reverendi & clarissimi viri M. OSWALD F
SLEIDANI beatæ memoriæ, de Ecclesia in hac urbe præclare
meriti. Nimirum qui insignibus concionandi donis præcellens
totis 12. annis in ade D. PETRO Sacræ Diaconi officio fideliter
defunctus fuit. Inde anno præteriti sæculi 89. ad Archidiacona-
tum templi D. Mariæ Virginis legitima vocatione evectus fuit, &
post obitum Reverendi & Clarissimi viri LUCÆ BACKMEI-
STERI Theologi in hac Academia, & Superintendentis in urbe
meritissimi, ad Pastoratû in eodem templo legitimâ successionem per-
venit: Et mox deinde eidem in summo Superintendentis hujus
urbis Ecclesiarum munere legitima electione suffectus fuit. Vir
qui magno ardore ac zelo verbum DEi prædicabat, & omnia
ad ædificationem Ecclesiæ DEi dirigebat, In quo pietas cum elo-
quentia, scientia, cum conscientia dubiâ palmâ pugnabant, quiq;
Christianus & Theologus esse potius, quam videri volebat.

Quig.

*Quig, adeo ille erat, quales pleriq; videri volunt, ille vixit, quales
 optimi quig, mori cupiunt; & ille mortuus fuit, cum quo omnes
 ad vitam aeternam cupiamus resurgere. Hunc optimum & pre-
 clarum virum optima hac matrona septem liberorum patrem
 reddidit, quatuor filiorum & trium filiarum. Horum natu maxi-
 mus CHRISTIANUS SLEDANUS, S.S. Theologiae Doctor, &
 quondam hujus Academiae Professor, & Collega noster, frater in
 Christo honorandus, qui jam Sleswige Holstiae Ecclesiae Dei Pastor
 verbum Dei in summo loco ac dignitate fideliter ac feliciter docet.
 ANNA Clarissimo & experientissimo Medico Dn. D. BERN-
 HARDO OLDERMANNO Illustrissimi Ducis Holstiae
 JOHANNIS ADOLPHI Archiatro solertissimo nupta. NICOLAUS
 juvenis doctissime eruditus & juris jam Candidatus, qui in me-
 dio ad virtutem & eruditionem cursu Fato obiecto in h. bitus ad
 plures concessit. OSWALDUS patri nomine ^{πατρι} & ejus-
 dem virtutum heres, civis hujus Reip. precipuus, & nostri ordinis
 Fautor singularis. ELISABETHA filia una, & post hanc etiam e-
 jusdem nominis altera, quas caelestis pater e terra in caelum voca-
 vit, priusquam immundi mundi sordibus inquinarentur. Deniq;
 JOHANNES natu minimus, adolescens optima spei & expectatio-
 nis. Vixit cum hoc marito in felici ac tranquillo Conjugio 35. annis,
 quippe, cui nupsit Anno 1578. circa hoc praesens tempus tertio Ju-
 nij. Hac propriodie Pentecostes hujus praesentis festi in vera agni-
 tione & invocatione Filij Dei obiit ac defuncta fuit. Cui cum hodie
 horâ 1. in eade Marianâ justa solvenda sint, Omnes nostrae Ju-
 risdictioni subiectos docentes pariter ac discipulos benigne mone-
 mus & exhortamur, ut in honorem & solatiû hujus defunctae ma-
 tronis liberorum & cognatorum exequias frequenter eant, & ipse
 suae vitae fugacitatis memores, cogitent, paulo post sibi illud posse
 accidere, quod hodie alij contigisse viderint: & ita vitam suam in-
 stituant ut se cogitent singulis momentis moris, & deniq; vitam &
 mortem suam illi commendent, qui vitae ac mortis Dominus est.
 P. P. Rostockij, tertiâ Pentecostes feriâ, Anni 1615.*

Hac felicitatis & beatitudinis laude
 est honestissima & optima matrona ELI
 GELBRECHTS, quæ & ipsa hujus fun
 calamitatibus functa & jam feliciter defu
 gravit, ubi meliores progenitores & paren
 illius adscripta est, cujus Rex est Trinitas, cu
 & cujus modus est aternitas. Quamam hæc
 in hac urbe rogabunt, nisi forte qui novi
 nos venerunt. Nata fuit ex laudabili &
 tiorum in hac urbe familiâ & stirpe, patre
 GELBRECHT civæ quondam hujus
 præteriti sæculi 35. die Divo Nicolao sacro
 monio conjux Reverendi & clarissimi viri
 SLEIDANI beatæ memoriæ, de Ecclesia
 meriti. Nimirum qui insignibus concion
 totis 12. annis in æde D. PETRO Sacrâ D
 defunctus fuit. Inde anno præteriti sæculi
 sum templi D. Mariæ Virginis legitima vocat
 post obitum Reverendi & Clarissimi viri L
 STERI Theologi in hac Academia, & Super
 meritisimi, ad Pastoratû in eodem templo legi
 venit: Et mox deinde eidem in summo Sup
 urbis Ecclesiarum munere legitima electione
 qui magno ardore ac zelo verbum DEI præ
 ad adificationem Ecclesiæ DEI dirigebat, In
 quentia, scientia, cum conscientia dubiâ palm
 Christianus & Theologus esse potius, qua

Hac felicitatis & beatitudinis laude
 est honestissima & optima matrona ELI
 GELBRECHTS, quæ & ipsa hujus fun
 calamitatibus functa & jam feliciter defu
 gravit, ubi meliores progenitores & paren
 illius adscripta est, cujus Rex est Trinitas, cu
 & cujus modus est aternitas. Quamam hæc
 in hac urbe rogabunt, nisi forte qui novi
 nos venerunt. Nata fuit ex laudabili &
 tiorum in hac urbe familiâ & stirpe, patre
 GELBRECHT civæ quondam hujus
 præteriti sæculi 35. die Divo Nicolao sacro
 monio conjux Reverendi & clarissimi viri
 SLEIDANI beatæ memoriæ, de Ecclesia
 meriti. Nimirum qui insignibus concion
 totis 12. annis in æde D. PETRO Sacrâ D
 defunctus fuit. Inde anno præteriti sæculi
 sum templi D. Mariæ Virginis legitima vocat
 post obitum Reverendi & Clarissimi viri L
 STERI Theologi in hac Academia, & Super
 meritisimi, ad Pastoratû in eodem templo legi
 venit: Et mox deinde eidem in summo Sup
 urbis Ecclesiarum munere legitima electione
 qui magno ardore ac zelo verbum DEI præ
 ad adificationem Ecclesiæ DEI dirigebat, In
 quentia, scientia, cum conscientia dubiâ palm
 Christianus & Theologus esse potius, qua

... ..

